

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžk/20/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201146
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015201146.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Z. Y., narodený dňa XX.XX.XXXX, C., právne zastúpeného: Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., advokát, Tichá 45, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-25/2015/OPK zo dňa 13.05.2015, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/171/2015-66 zo dňa 27. januára 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd napadnutým uznesením podľa ustanovenia § 100 ods. 2 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania zo dňa 20.01.2017.
2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že v podaní doručenom súdu dňa 20.01.2017 sťažovateľ navrhol, aby krajský súd podal návrh na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 130 ods. 1 písm. d/ ústavy vo veci neústavnosti a nezákonnosti štátneho orgánu - inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a aby prerušil konanie do rozhodnutia ústavného súdu. Alternatívne navrhol prerušiť konanie do právoplatnosti trestného konania v súčasnosti vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 4T 4/2016.
3. K danej problematike krajský súd uviedol, že v roku 2015 boli vydané dve výkladovo odlišné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 1 To 1/2015 z 29.05.2015 a uznesenie sp. zn. 5 Tdo 42/2015 zo dňa 02.07.2015). Vzhľadom na rozdielnu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ohľadne tej istej spornej otázky trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo dňa 29.09.2015 zjednocujúce stanovisko sp. zn. Tpj 62/2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2015, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku vo

vzťahu k otázke, či Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, je zákonným subjektom vo vyšetrowaní alebo skrátrenom vyšetrowaní podľa Trestného poriadku podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s tým, že v odôvodnení poukázal na v stanovisku prijaté závery.

4. Správny súd ďalej vyjadril, že sa v celom rozsahu pridržiava právnej argumentácie obsiahnutej v predmetnom stanovisku, postavenie inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky považuje za zákonné, a preto nepodá návrh na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky podľa čl. 125 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 130 ods. 1 písm. d/ ústavy vo veci jej neústavnosti a nezákonnosti.

5. V súvislosti s alternatívnym návrhom sťažovateľa na prerušenie konania do právoplatnosti trestného konania v súčasnosti vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 4T 4/2016 súd poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad 5Sž/92/97, 4Sž/185/2000, 6Sž/13/2001, Sž-o-NS/23/2003, Sž-o-NS/53/2003, 4Sž/143/2002, 7Sž/107/2001, 7Sž/86/2002, 2Sžo/156/2008, 2Sž-O-KS/48/2005) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06), z ktorej vyplýva, že v konaní o prepustenie policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. Preto nemožno vo veci sťažovateľa v súdnom preskúmvacom konaní podľa Správneho súdneho poriadku skúmať otázku prezumpcie neviny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Preto konanie v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru (s výnimkou ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z., o ktoré však v predmetnej právnej veci nejde) nie je podmienené výsledkom trestného konania.

6. V ďalšom krajský súd s poukazom na dikciu ustanovenia § 100 ods. 2 písm. a) S.s.p. uviedol, že z predmetného ustanovenia nevyplyva povinnosť správneho súdu konanie prerušiť, v danom prípade sa jedná o fakultatívne prerušenie konania, t. j. také, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Správny súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Rozhodujúcim kritériom je zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo. Po posúdení relevantných skutočností dospel krajský súd k záveru, že v danom prípade nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa § 100 ods. 2 písm. a/ S.s.p.

7. Uznesenie napadol sťažovateľ včas podanou kasačnou sťažnosťou z právnych dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ S.s.p. a navrhol, aby kasačný súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alternatívne uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a súčasne podal návrh na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 130 ods. 1 písm. d/ ústavy vo veci neústavnosti a nezákonnosti štátneho orgánu - inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

8. Sťažovateľ mal za to, že uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uverejneného ako oznámenie č. 209/1992 Zb.

9. V ďalšom uviedol nasledovné sťažnostné body:

- aj pred kasačným súdom uplatnil dôvody nezákonnosti a neústavnosti inšpekčnej služby Ministerstva

vnútra Slovenskej republiky takto;

- trestné stíhanie a vznesenie obvinenia v sťažovateľovom prípade začal, viedol a skončil neoprávnený (nezákonný) štátny orgán (inšpekčná služba Ministerstva vnútra Slovenskej republiky), a to navyše bez kompetencie v zmysle Trestného poriadku, a preto jej rozhodnutia sú nezákonné a nemožno ich zhojiť, od samotného začiatku sú nulité. Prepustenie zo služobného pomeru bolo vykonané na základe dokumentov a výstupov z nezákonného použitia informačno-technických prostriedkov. Už z toho dôvodu je celé administratívne konanie nezákonné;
- v podrobnostiach k otázkam nezákonnosti inšpekčnej služby sa sťažovateľ v celom rozsahu odvoláva na právne argumentácie senátu 1 To 1/2015, ktoré si osvojil;
- Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dňa 02.07.2015 uznesením sp. zn. 5 Tdo 42/2015 rozhodol odlišne ako senát 1 To 1/2015;
- sťažovateľ namietal, že inšpekčná služba bola bez zákonného zmocnenia vyčlenená z organizačnej štruktúry Policajného zboru, teda namieta jej nezákonnosť a neústavnosť ako celku s tým, že z logiky veci vyplýva, že nelegitímny a neústavný štátny orgán nemôže mať zákonných vyšetrovateľov, pričom pri nelegitímnom a nezákennom štátnom orgáne sa nemožno zaoberať otázkou nezávislosti;
- minister vnútra Slovenskej republiky nemá legislatívny základ ani na zriadenie a vytvorenie inšpekčnej služby mimo organizačnú štruktúru Policajného zboru, teda minister vnútra Slovenskej republiky bez zákonného zmocnenia a v rozpore s článkom 2 ods. 2 ústavy vyňal inšpekčnú službu z organizačnej štruktúry Policajného zboru a zriadil (vytvoril), respektíve ju preložil (presunul) na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky;
- výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k § 6 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. podľa názoru sťažovateľa, vykazuje značný stupeň arbitrárnosti;
- výklad ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. tak, že toto umožňuje ministrovi vnútra Slovenskej republiky vyňať z organizačnej štruktúry Policajného zboru vyšetrovací orgán (inšpekčnú službu) považoval sťažovateľ za právne neudržateľný, svojvoľný, teda nezákonný;
- sťažovateľ vyjadril názor, že dovolací súd 5 Tdo 42/2015 i trestnoprávne kolégium najvyššieho súdu v posudzovanej veci sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu (§ 6 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z.) odchýlili od znenia citovaného ustanovenia spôsobom zásadne popierajúcim ich účel a význam, čo nie je v súlade s čl. 2. ods. 2 ústavy;
- v predmetnom prípade došlo k porušeniu princípu právnej istoty;
- neexistencia dostupného konkrétneho a efektívneho vnútroštátneho opravného prostriedku pre sťažovateľa ako fyzickú osobu v otázkach a námietkach k nezákonnosti orgánu verejnej moci Slovenskej republiky zakladá porušenie čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 dohovoru;
- dôkazom toho, že krajský súd ponechal úplne bez povšimnutia všetky sťažovateľove vyššie rozvedené argumenty a námietky zásadného skutkového a právneho významu k nezákonnosti a neústavnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a dokonca nevysvetlil ani len to, prečo tak konal, je samotné odôvodnenie uznesenia krajského súdu, z ktorého je podľa sťažovateľa zjavné, že vôbec nijako ani okrajovo sa nezaoberal so sťažovateľovými konkrétnymi námietkami a argumentáciami.

10. Sťažovateľ v zmysle uvedeného požiadal kasačný súd, aby neponechal bez povšimnutia uvedené sťažnostné dôvody, ktoré sú súčasne subsumovateľné pod kasačné dôvody podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ S.s.p.

11. Dodal, že je v rozpore so spravodlivým procesom, ak účastník konania si má domýšľať, prečo sa krajský súd vôbec nezaoberal sťažovateľovými konkrétnymi dôvodmi k nezákonnosti a neústavnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Absencia riadneho a ústavne akceptovateľného odôvodnenia v spojení s jednostranným a formalistickým prístupom krajského súdu zakladajú porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Postup krajského súdu vo veci sťažovateľa vyhodnotil sťažovateľ za krajne formalistický, neberúc zreteľ na zmysel a obsah čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a preto je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

12. Sťažovateľ preto žiadal aj kasačný súd o podanie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 125 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 130 ods. 1 písm. d/ ústavy vo veci neústavnosti a

nezákonnosti štátneho orgánu - inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, pretože tak nekonal krajský súd.

13. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 30.03.2017, v ktorom uviedol, že s právnym názorom sťažovateľa vyjadreným v kasačnej sťažnosti nesúhlasí a má za to, že napadnuté uznesenie je dôvodné. Preto navrhol kasačnému súdu uznesenie ako vecne správne potvrdiť a kasačnú sťažnosť v zmysle § 461 S.s.p. zamietnuť.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Najvyšší súd“) ako súd kasačný preskúmal uznesenie krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o uznesenie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 2 S.s.p.), vo veci v zmysle § 445 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

15. Predmetom kasačnej sťažnosti bolo uznesenie krajského súdu, ktorým zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania, v ktorom sa sťažovateľ žalobou domáhal preskúmania postupu a zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-25/2015/OPK zo dňa 13.05.2015 v spojení s personálnym rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 28 zo dňa 12.02.2015, ktorým bol sťažovateľ prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon o štátnej službe“) zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru dňom doručenia rozhodnutia.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej službe, občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie: "Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

Podľa § 48 ods. 3 zákona o štátnej službe, policajt je povinný

- a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,
- c) oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby, a hroziacu škodu,
- d) zakročiť, ak hrozí škoda a na jej odvrátenie je potrebný neodkladný zákrok; nemusí tak urobiť, ak mu v tom bráni dôležitá okolnosť alebo ak by tým seba alebo iné osoby vystavil vážnemu ohrozeniu,
- e) pri výkone štátnej služby dodržiavať pravidlá služobnej zdvorilosti a správať sa slušne k štátnym zamestnancom a v služobnom styku aj k ostatným občanom,
- f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného,
- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu,
- i) vykonávať štátnu službu nestranne,
- j) poskytnúť Policajnému zboru osobné údaje,
- 8) ktoré sú nevyhnutné na realizáciu práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru,
- k) plne využívať čas služby a dodržiavať ustanovený základný čas služby v týždni, prípadne kratší čas služby v týždni; to neplatí v prípade, že mu bolo udelené služobné voľno alebo dovolenka,
- l) byť pri výkone štátnej služby ustrojený a dbať o náležitú úpravu svojho zovňajšku,

- m) oznámiť bezodkladne bezprostredne nadriadenému príbuzenskej vzťahy podľa § 18, ktoré vznikli počas trvania služobného pomeru,
- n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov,
- o) preukázať nadriadenému, že riadne študuje a bezodkladne mu oznámiť všetky zmeny súvisiace so štúdiom pri výkone štátnej služby,
- p) predložiť bezodkladne nadriadenému rozhodnutia zakladajúce stratu bezúhonnosti,
- r) oznámiť bez zbytočného odkladu nadriadenému stratu alebo odcudzenie svojho služobného preukazu alebo služobného odznaku,
- s) podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby,
- t) nastúpiť do výkonu štátnej služby bezodkladne po zrušení rozhodnutia o skončení služobného pomeru a oboznámiť s týmto rozhodnutím bezprostredne nadriadeného,
- u) zvyšovať si odborné vedomosti, zručnosti, schopnosti a návyky potrebné na výkon štátnej služby a prehlbovať si kvalifikáciu,
- v) dodržiavať liečebný režim určený ošetrojúcim lekárom počas dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz,
- w) zdržiavať sa na adrese v Slovenskej republike uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz a bezodkladne oznámiť nadriadenému zmenu tejto adresy; to neplatí, ak je tomuto policajtovi poskytovaná zdravotná starostlivosť mimo územia Slovenskej republiky.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

16. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu žalovaného zistil, že sťažovateľ dňa 30.12.2014 prevzal upovedomenie o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru, nakoľko mu bolo vznesené obvinenie za pokračovací zločin podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona. Výsledkom konania bol personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 28 zo dňa 12.02.2015, ktorým bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe s ukončením služobného pomeru dňom doručenia rozhodnutia z dôvodu, že nadriadený dospel k záveru, že sťažovateľ svojím konaním s poukazom na ustanovenie čl. 1 ods. 1 písm. d/ N MV SR č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia zo služobného pomeru v znení neskorších predpisov porušil služobnú prisahu i služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, nakoľko konal úmyselne pre získanie neoprávnenej výhody na svoj prospech. Naplnil tým skutkovú podstatu prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy podľa nadriadeného spočívalo v tom, že sťažovateľ nebol čestný a disciplinovaný, keď v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech opakovane vykupoval tyčový cín a med' od osôb, ktoré ich predtým odcudzili na svojom pracovisku a tieto následne so ziskom predával pod menami osôb, ktorých osobné údaje zistil nelegálnou lustráciou v Informačnom systéme Ministerstva vnútra Slovenskej republiky alebo iným nezisteným spôsobom, a ktoré predaj podľa ich výpovedí nerealizovali ani sa pri ňom nezúčastnili. Sťažovateľ pritom vzhľadom na stav tyčového cínu, jeho pôvodné balenie z výroby, označenie výrobným číslom, puncom a čiarovým kódom ako aj vzhľadom na situáciu a okolnosti odkúpenia ako skúsený príslušník Policajného zboru s dlhoročnou praxou mal a mohol vedieť, že tieto kovy pochádzajú z protiprávnej činnosti spáchanej inou osobou. O takej jeho vedomosti svedčí aj skutočnosť, že tieto kovy predával pod inými menami a snažil sa tak utajiť svoju totožnosť. Osobné údaje osôb, ktoré chcel uviesť ako predajcov ním odkúpeného cínu, sa pokúsil získať aj od kolegu, ktorého požiadal o prefotenie preukazov totožnosti osôb, ktoré by tento náhodou predviedol alebo zaistil. Svoje sily a schopnosti teda nevynaložil na ochranu osobných údajov a majetku iných, ale sám do nich zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Nedodrжал ani služobnú disciplínu, keď sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, čím porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona o štátnej službe. Nadriadený preto

vyhodnotil ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere tak, že by to bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení základných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru.

17. Na podklade podaného rozkladu voči personálnemu rozkazu rozhodol žalovaný tak, že rozklad sťažovateľa zamietol a personálny rozklad potvrdil dôvodiac, že dôvody prepustenia sťažovateľa boli bez pochybnosti dané a nebol zistený žiadny rozpor napadnutého rozhodnutia so všeobecne záväznými ani inými právnymi predpismi. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe presne a úplne zisteného skutočného stavu veci a v súlade so zákonom. K meritu veci dodal, že v konaní o prepustení sťažovateľa bol každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti riadne vyhodnotené (§ 238 ods. 4 zákona o štátnej službe). Hodnotenie všetkých získaných dôkazov jednotlivo a v ich celkovom súhrne jednoznačne preukázalo priebeh udalosti so záverom, že sťažovateľ sa dopustil protiprávneho konania tak, ako je to uvedené v napadnutom rozhodnutí. Námietky sťažovateľa vyhodnotil žalovaný ako nedôvodné s tým, že žiadnym spôsobom nemenia nič na tej skutočnosti, že konanie sťažovateľa bolo riadne preukázané dôkazovým materiálom, ktorý oprávnený orgán v čase rozhodovania zadovážil, vyhodnotil a konanie sťažovateľa správne posúdil ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy s tým, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dodal, že v odôvodnení rozhodnutia nie je nutné, aby sa v ňom uvádzali odpovede na všetky, a to aj nepodstatné a pre vec nevýznamné okolnosti alebo návrhy účastníka konania, aj keď účastník konania ich vníma ako relevantné. Zo zadovážených dôkazov predložených do rozkladového konania mal žalovaný za dostatočne preukázané, že sťažovateľ sa dopustil protiprávneho konania uvedeného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. S poukazom na vykonané dokazovanie považoval nesúhlas sťažovateľa s jeho prepustením za nedôvodný. Spáchanie protiprávneho konania mu bolo zákonným spôsobom preukázané; v konaní o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru boli použité dôkazy v súlade s právnymi predpismi a napadnuté rozhodnutie spĺňa všetky formálne náležitosti rozhodnutia, ktoré vyžaduje zákon, pričom nevykazuje žiadne vady, ktoré by zakladali jeho neplatnosť. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia je v súlade so zákonom dostatočne uvedené, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol prvoinštančný orgán vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval. Výhodnotením jednotlivých dôkazov konštatoval, že tvrdenia sťažovateľa v rozklade, ktorými sa snažil spochybníť opodstatnenosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, nie sú namieste. Ich cieľom je dosiahnuť zrušenie prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, na čo, podľa žalovaného, nie je právny dôvod.

18. Krajský súd rozhodujúc o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného napadnutým uznesením rozhodol o návrhu sťažovateľa zo dňa 20.01.2017, ktorým sa tento domáhal, aby krajský súd podal návrh na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) v spojení s čl. 130 ods. 1 písm. d/ Ústavy vo veci neústavnosti a nezákonnosti štátneho orgánu - inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a prerušil konania do rozhodnutia Ústavného súdu alternatívne prerušil konania až do právoplatnosti trestného konania v súčasnosti vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 4T 4/2016. Krajský súd napadnutým uznesením č. k. 5S/171/2015-66 zo dňa 27.01.2017 návrh sťažovateľa zamietol dôvodiac, že sa v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 62/2015 zo dňa 29.12.2015 považuje postavenie inšpekčnej služby Ministerstva Slovenskej republiky za zákonné, preto nepodá návrh na začatie konania pred Ústavným súdom. V ďalšom poukázal na skutočnosť, že konanie v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru nie je podmienené výsledkom trestného konania. V zmysle uvedeného ustálil, že prerušenie konania v predmetnom prípade nie je pre samotné konanie nevyhnutné.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že kasačná sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu bola vo svojej podstatne postavená na námietke nezákonnosti a neústavnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (na podklade ktorej sa sťažovateľ domáhal prerušenia konania a podania návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom vo veci neústavnosti a nezákonnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v konaní pred súdom prvej inštancie), v ktorej sťažovateľ opätovne požiadal o podanie návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom vo veci

neústavnosti a nezákonnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, tentokrát žiadosť adresoval kasačnému súdu.

20. Kasačný súd v prvom rade dáva do pozornosti, že po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že krajský súd sa v plnom rozsahu vysporiadal s dôvodmi podaného návrhu sťažovateľa o prerušenie konania, pričom jeho právne závery považuje kasačný súd za vecne správne.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný sa tak v prvom rade stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že v prejednávacom prípade nemá právnu relevanciu rozhodnutie, či skutok sťažovateľa, pre ktorý bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru je alebo nie je trestným činom, pretože účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona o štátnej službe, preto kasačný súd rovnako ako súd krajský ustálil, že nebol daný dôvod na prerušenie konania.

22. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa na podanie návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy v spojení s čl. 130 ods. 1 písm. d/ Ústavy vo veci neústavnosti a nezákonnosti štátneho orgánu - inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky kasačný súd dáva do pozornosti, že sťažovateľ sa domáhal už na krajskom súde, aby tento podal uvedený návrh. Krajský súd návrhu sťažovateľa nevyhovel s poukazom na zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 62/2015 zo dňa 29.09.2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2015, prijaté na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku vo vzťahu k otázke, či Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, je zákonným subjektom vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní podľa Trestného poriadku podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“).

23. Kasačný súd ako senát správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zaoberajúci sa agendou správneho (administratívneho) práva ustálil, že v rámci svojej pôsobnosti nie je oprávnený riešiť otázku nezákonnosti a neústavnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky s tým, že predmetná otázka patrí do trestnoprávnej problematiky. Preto kasačný súd pri posudzovaní žiadosti sťažovateľa a rozhodovaní o nej svoj právny záver oprel o Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorého je zrejmé, že : „I. Okolnosť, že inšpekčná služba Policajného zboru je nariadením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) zaradená aj do organizačnej štruktúry ministerstva vnútra ako úrad inšpekčnej služby ministerstva vnútra v rámci sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, je výrazom podriadenosti Policajného zboru ministrovi vnútra Slovenskej republiky (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) a možnosti ministra vnútra určiť, že službu alebo útvár Policajného zboru nebude riadiť prezident Policajného zboru, ale bude riadená „inak“ (§ 6 ods. 2 naposledy označeného zákona). Také zaradenie nič nemení na tom, že inšpekčná služba je súčasťou Policajného zboru ako služba aj útvár tohto zboru (§ 4 ods. 1, ods. 2 zákona o Policajnom zbore) a pri činnosti inšpekčnej služby ide o výkon pôsobnosti (plnenie úloh) Policajného zboru pri odhaľovaní a vyšetrovaní trestných činov (§ 2 ods. 1 písm. b) a d) zákona o Policajnom zbore), a to prostredníctvom policajtov (§ 7 ods. 1 zákona o Policajnom zbore).

II. Vyšetrovateľ Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. a) Trestného poriadku a poverený príslušník Policajného zboru, služobne zaradený do inšpekčnej služby, je policajtom v zmysle § 10 ods. 8 písm. c) Trestného poriadku.

III. Žiadosť o súhlas s používaním informačno-technických prostriedkov podľa zákona o ochrane súkromia pred odpočúvaním (zák. č.166/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov), podávaná prostredníctvom inšpekčnej služby, je podávaná Policajným zborom, a ak je jej vyhovené, informačnotechnický prostriedok je používaný Policajným zborom (§ 2 ods. 2, § 4 ods. 4 naposledy označeného zákona).

IV. Riadenie v zmysle § 6 zákona o Policajnom zbore ani riadiace vzťahy v rámci ministerstva vnútra sa netýkajú trestno-procesných vzťahov, upravených Trestným poriadkom, v rámci ktorých ide o vzťah vyšetrovateľa a prokurátora (§ 230 a iné Trestného poriadku).

V. Okolnosť, že vo veci bol činný policajt ako vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru (§ 10 ods. 8 písm. a, písm. c) Trestného poriadku), aj keď je obvineným príslušník policajného zboru, nie je dôvodom na zrušenie rozsudku v odvolacom alebo dovolacom konaní, alebo dôvodom na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi v zmysle § 244 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Takým dôvodom však môže byť (samostatne alebo v spojení s inými okolnosťami) konkrétna chyba postupu vyšetrovateľa.

VI. Efektívnosť vyšetrovania trestného činu (a teda ani zistenie, resp. obvinenie jeho páchatela) v predsúdnom konaní nie je predmetom súdneho prieskumu a v tejto súvislosti nie je možné zabezpečiť ochranu práv poškodeného prostredníctvom všeobecného súdu, postupom podľa Trestného poriadku. To platí bez ohľadu na možnosť poškodeného obrátiť sa v tomto smere na Ústavný súd Slovenskej republiky alebo na Európsky súd pre ľudské práva.“

24. Vo svetle uvedeného kasačný súd konštatuje, že v predmetnej veci nie je daný dôvod na vyhoviecie žiadosti sťažovateľa o podanie návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom vo veci neústavnosti a nezákonnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, keďže táto bola v zmysle Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyhodnotená ako zákonná.

25. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje. Vzhľadom na uvedené krajský súd nepochybil, keď napadnutým uznesením návrh sťažovateľa na prerušenie konania zamietol.

26. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti tak kasačný súd konštatuje, že námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

27. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.